

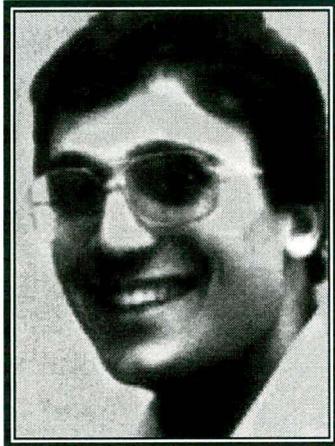

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל יוסף (יוסי) ששון ז"ל

בן שרה ודוד

נולד בירושלים

בתאריך א' בסיון תשי"ז, 31/5/1957

התגורר בירושלים

התגייס באוגוסט 1975

שרת בחטיבת גולני

נפל במלחמת שלום הגליל

בתאריך כ"ב בסיון תשמ"ב, 13/6/1982

נקבר בהר הרצל

אזור: א חלקה: 21 שורה: 5 קבר: 4

הותיר אחריו הורים, שני אחים ואחות

בן 25 בנפלו

קורות חיים

בן שרה ודוד, נולד ביום א' בסיון תשי"ז (31.5.1957) בירושלים. יוסי התחיל את לימודיו בבית-הספר היסודי "גאולים א'", ומילדות התבלט בכישוריו הספורטיביים. כשהיה בן 11 שנים, הוא הצטרף לאגודת "הפועל" בירושלים, הצטיין ונתקבל לעתודת המתעמלים של הנבחרת. אחרי שסיים את לימודיו בבית-הספר היסודי, עבר יוסי ל"אורט הנביאים" והשלים בו את לימודיו במגמות אלקטרוניקה ומחשבים. כספורטאי מצטיין, הוא נשלח למכון "וינגייט" לקורסים מתקדמים והשתתף בתחרויות התעמלות, שבהן ייצג בכבוד את בית-ספרו.

יוסי השתייך לארגון "נוער לנוער", תחילה כחניך ואחרי כן כמדריך וכרכז הארגון. הוא דאג לחניכיו בפעולות חברתיות וספורטיביות, וארגן להם טיולים במסגרת הגדנ"ע בבית-הספר ו"החברה להגנת הטבע". הוא השתתף בקביעות בחוג לריקודי-עם, וכשעבר ללמוד באוניברסיטה העברית רקד בלהקת המחול של הסטודנטים. יוסי הצטיין בשחייה, ועבר קורס כמציל מוסמך. הוא התמחה בסגנונות שחייה שונים, והתאמן בקפידות מרהיבות ממקפצות גבוהות לתוך המים.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

יוסי אהב את מקצוע הצילום, תחביב שהתמחה בו, והפך להיות צלם מקצועי. הוא ידע לספר על החיים ועל חוויותיו באמצעות עדשת המצלמה. בעזבונו נשאר אוסף של אלבומים גדושי תמונות מפליאות ביופיין. במיוחד הוא אהב לצלם נופים, שקיעות-שמש, ים, שדות ירוקים. הצילום השתלב בנפשו הרגישה כחלק מאהבת הארץ, ועם אהבתו לטייל במרחביה. תמונותיו מקשטות את קירות המחלקה לנוער וספורט של עיריית ירושלים.

הוא היטיב לנגן בגיטרה משירי הארץ ומשירי עמים. יוסי היה שר ומלווה עצמו בגיטרה. היה לו חוש הומור עדין, ובכישוריו המגוונים בתחומים הרבים שבהם עסק הוא רכש לעצמו את אהבתם של חברים וידידים, בני גילו וחניכיו.

באוגוסט 1975 התגייס יוסי לצה"ל, ושירת תחילה בחטיבת גולני. אולם כבוגר בית-ספר מקצועי במגמת אלקטרוניקה הוא הועבר לחיל-הקשר, ושירת ביחידת שריון. בפברואר 1977, עבר יוסי קורס ועלה לדרגת רב"ט. בינואר 1978, הוא עלה לדרגת סמל.

אחרי שסיים את שירותו הסדיר, נתמנה יוסי רכו "נוער לנוער" בירושלים בשעות הערב. בשעות היום הוא עבד כצלם בחנות צילום. משנת הלימודים 1979 עבד יוסי כמורה לחינוך גופני בבית-הספר "גבעת שפירא", שבגבעה הצרפתית.

בשנת 1981 הוא נשלח על-ידי הסוכנות היהודית לארצות-הברית, לחנך שם נוער יהודי. כשחזר לארץ נרשם יוסי ללימודים באוניברסיטה העברית, בחוגים למדעי המדינה וליחסים בינלאומיים. הוא המשיך לעבוד כמורה להתעמלות וכצלם מקצועי. בשנת 1982, הציעו לו דודו בארצות-הברית לבוא אליהם ולהשתלם שם בניהול עסק משפחתי. הוא עזב את כל עיסוקיו ונסע אליהם. כעבור כחודש ימים הוא שב לארץ. יוסי העדיף את החיים בארץ, בחוג משפחתו וחבריו.

במוצאי שבת, 5.6.1982, הכינו לו חבריו מסיבת-הפתעה ליום הולדתו, במלאת לו 25 שנים. באמצע המסיבה קיבל צו-קריאה להתייצב ביחידתו. פרצה מלחמת שלום הגליל. הוא עזב את המסיבה ומיהר להתייצב ביחידתו.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ביום כ"ב בסיוון תשמ"ב (13.6.1982), כשחנה עם יחידתו במבואות צידון בלבנון, הוא נתקל בחוליית מחבלים. יוסי נורה ונהרג. בן 25 שנים הוא היה במותו. הוא הובא למנוחות בבית-הקברות בהר הרצל בירושלים. יוסי השאיר אחריו הורים, שני אחים ואחות.

שר הביטחון אריאל שרון כתב עליו למשפחתו: "יוסף ז"ל היה חייל מסור, אחראי, ממושמע ואהוב על הכול".

מפקד יחידתו כתב עליו: "כתמיד, כן במותו, עשה יוסי מעל ומעבר למוטל עליו. כשהתמקמה היחידה בחורש זיתים, אשר בצד הכביש המוביל לשכונה צפונית לצידון, הוא התקדם מיוזמתו עם חברו, כדי לוודא שהסביבה הקרובה אינה צופנת סכנות. מן המסתור השיגה אותו יד המרצחים וכגיבור נפל עם נשקו תוך שהוא מנסה להשיב לתוקפיו.

שלוש שנים ליווינו אותו, מאז הוצב ליחידה, עם שחרורו מן השירות הסדיר. תמיד היה נוכח. לא החסיר באימונים, בתרגילים ובתעסוקות השוטפות. תמיד עם החיוך ובמצב-רוח מרומם, נותן כתף רחבה למאמץ היחידתי ועושה מלאכתו בטיפול בצידוד, בהנפקתו, בהחסנתו - באמונה ובמסירות של אדם המכיר בערך עבודתו בקשר העוצבתי. אהוב ואהוד על חבריו מילא תוכן חשוב בהווי היחידה".

לזכרו הופיעה חוברת, ובה העלו בני-משפחתו וחבריו קווים לדמותו. בבית-הספר "גבעת-שפירא", שבו לימד, הוקם אולם ספורט על-שמו.

במלאת שלושים לנפילת בנו

יוסי ששון הי"ד

במלחמת שלום הגליל

תיערך אזכרה

ביום ג', 13/7, בשעה 18.00,

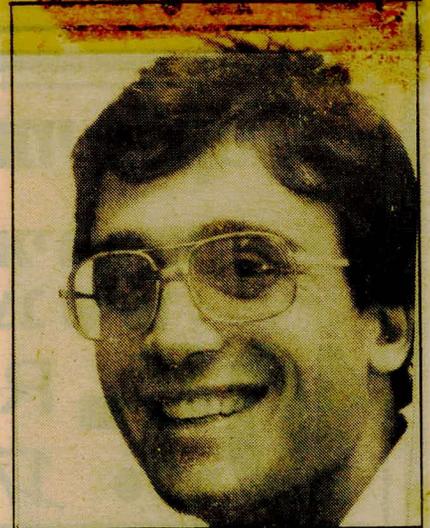
בבית-הנוער בשכונת בקעה בירושלים,
רח' יהודה 22.

ביום ד', 14/7, בשעה 8.15, נעלה

לקברו בבית-הקברות הצבאי בהר-הרצל
בירושלים.

הסעה תצא מבית ההורים. רח' בן יפונה 8,
בקעה.

"כל העיר", י"ח בתמוז תשמ"ב, 9.7.82 21

סמל יוסי ששון ז"ל

ביום ראשון בלילה צילצל הטלפון בבית הוריו של יוסי ששון בשכונת בקעה. אשה מנהרית שפגשה את יוסי בדרכו לחזית מסרה לבני המשפחה את דרישת השלום האחרונה: "תוא אמר לי שלא תדאגו לו", מסרה. באותה שעה כבר לא היה יוסי ששון - קשר בחטיבת גולני ביום החיים. ביום התלווה קיבלו ההורים

בבית הוריו של יוסי ששון, בני ברק, כתוב ביום שישי "אני מקווה", כתב וצירף ציור של סמיילי, "שבשבוע הבא כבר ייגמר העסק, ואחזור הביתה לפתוח עסק". יוסי ששון לא הספיק לפתוח סטודיו לצילום. בבית המשפחה נותרו רק אלבומים, המתעדים את פרי תחביבו הגדול של הבן. "מילדות הוא הלך עם מצלמה", מספרת אחותו, אתי דהאן. את טיוליו עם תלמידיו בבית הספר גבעת שפירא, שם שימש כמורה לחינוך גופני, נהג להנציח בעשרות תמונות נוף. במוצאי שבת לפני שבועיים היה בעיצומה של מסיבת הפתעה, שערכו לו חבריו לרגל יום הולדתו ה-25, בשעה שנקרא להתייצב במקום הריכוז של יחידתו. תוך דקות הגיע חזרה הביתה, ארז כמה חפצים ויצא לחבריו בגולני. "החטיבה הזו זה דבר תורשתי במשפחה. אני שירתתי בה, וגם יוסי שלי, והבן הקטן אלי", אומר האב, דוד ששון עובד משרד התקשורת. לפני חודש חזר יוסי במפתיע מדאלאס שבארצות-הברית. קרובי משפחה הציעו לו להשתלב בעסק גדול ליהלומים, אך הוא סירב, "חמימות כזו כמו בבית בארץ לא אקבל בשום מקום", אמר להוריו. אמו שרה החזיקה השבוע בספר שירים, שהעניק לה בחודש שעבר כמתנת יום הולדת. "אף פעם לא שכח שום אירוע, הוא היה ממש משורר, גבר עם נשמה". יוסי ששון גדל בבקעה. הוא היה תלמיד בבית-הספר גאולים א', וחניך מצטיין בבית-הנוער השכונתי. למד במגמת האלקטרוניקה בבית-הספר "אורט" נביאים, ולאחר הצבא השלים בעצמו את בחינות הבגרות, והספיק ללמוד שנה אחת באוניברסיטה בחוג למדע המדינה.

שר התקשורת
המנהל הכללי
ועובדי המשרד

אבלים ומשתתפים בצערם של עובדינו המגויסים

אלגריסי הפאל

בנפול הבן

מאיר ז"ל

ששון דוד

בנפול הבן

יוסף ז"ל

חדד אלפרד

בנפול אחיו

רפאל ז"ל

האוניברסיטה העברית בירושלים

אבלה על

נפילתו של

יוסף ששון הי"ד

תלמיד שנה א', מדעי המדינה

יחסים בינלאומיים

ומשתתפת בצער המשפחה האבלה

יוסף ששון מירושלים: מחשבים וצילום מקצועי

ביום שני האחרון קיבלנו בני משפחת ששון את גלויותיו של יוסף, ואנו מודים מצוידים ובאמת לא חסר כלום. אנחנו מקווה שמשפחתו הבאה תיגמר כל העסק ואחוזתו תיבחר. כאשר התקבלה הגלויה, התגייסו כל בני המשפחה להכנת המאמרים האחרונים עליו.

בערב עסקו האחיניים בכתובת מכתבים וציונים, והורים ארונו את החבילה אותה תיכננו לשלוח למחרת בבוקר. תוך כדי ההכנות הגיעו נציגי קצין העיר, והגידו כי יוסי נפל.

אבל כבוד נפל על תושבי שכונת בקעה בירושלים. את יוסי הכירו רבים, בדמותו הלבנה והנאה, בכישרונותיו ובפעליו.

משירות חובה בצה"ל השתחרר לפני ארבע שנים, ועל גיל 25 הספיק ללמוד באוניברסיטה, מדעי המדינה, והיה סיים בינלאומיים ומחשבים ולעבוד במעבדת צילום. ביום רצה להפוך לצלם מקצועי. בנערותו הצטיין בתעמלות מכשירים, הפגיש עליו וגם הדריך דורות אחים של מתעמלים.

צו הקריאה הגיע אליו בציטומה של מסיבת יום הולדתו ה-25. הוא נפרד מהמשפחה, ויצא לצפון להצטרף אל יחידת השריון, בה שירת כסמל. ביום שני האחרון מצא את מותו כאשר הטנק בו לחם כקשר, נפגע.

הניח הורים, אחות, שני אחים וסבתא, עימה עמנו להתחיל במרוב.

(מאת ששון)

ירושלים עירית

ירושלים אבלה

על בניה — יקיריה שנפלו חלל במערכה למען שלום הגליל. ננצור את זכרם בליבנו לעד.

- סמל איתן אבני הי"ד
- רב"ט שלמה אומן הי"ד
- טור' מאיר אלגריסי הי"ד
- טור' יוסף באשר הי"ד
- טור' ז'רון בר הי"ד
- סגן נחום גולדברג הי"ד
- טור' יובל הראל (בן יחזקאל ומרים) הי"ד
- טור' יובל הראל (בן יוסף וחיה) הי"ד
- רס"ן גוני הרניק הי"ד
- רב"ט יוסף זיתוני הי"ד
- סמל אורי כהן הי"ד
- טור' יצחק כהן הי"ד
- רב"ט יאיר שמואל לנדאו הי"ד
- רב"ט יצחק מדר הי"ד
- סג"מ אבי פרדו הי"ד
- סמל אריה שטראוס הי"ד
- סמל שמואל רונן שיף הי"ד
- סגן ישראל שכטר הי"ד
- סמל יוסף ששון הי"ד
- טור' שלום תמם הי"ד

למשפחות השכולות — מי יתן ובבניין ציון וירושלים תנוחמו.

טדי קולק
ראש העיר

הסתדרות נשי
מזרחי באמריקה
רשת מוסדות
חינוך בישראל

בית הנוער בקעה,
מנכ"ל הרשת ועובדיה
והנהגות בארץ ובח"ל
משתתפים באבלה חכבר של אתי דהאן
כנפול אחיה היקר

יוסף ששון הי"ד

בקרבות מלחמה

ברית דמים

אבינועם בר יוסף

בימים אלה מלאו שלושים למותם של ראשוני קרבנות מבצע "שלום הגליל". ירושלים שילמה מחיר יקר בדם בניה, כדי להבטיח חיים שקטים יותר לילדי הגליל.

יוסי ששון ז"ל

אלה המבוגרים יותר מבין תושבי הבירה, זוכי רים היטב את החיים בצל החומות, שהפרידו את העיר בן שני חלקי העיר החצויה — זכרונות שיצרו ברית בין הירושלמים לבין תושבי הישר-בים בצפון.

אתמול, נכנס למערכת **אלי ששון**. אחיו, **יוסי**, היה בין הראשונים שנפלו. מחר יעלו לקברו בהר הרצל. כמו כל הצעירים שנפלו, לא הספיק להגשים את חלומותיו. מילדות הצטיין **יוסי ששון**

בספורט. היה בין אלופי ירושלים באתלטיקה. בבית-הספר "אורט", שם למד במגמה לאלקטרוניקה, הצטיין בלימודים.

הגיוס לצה"ל קטע את התפתחותו בשטח הספורט. הוא שרת בשרות החובה כקשר בגולני. לאחר השחרור העניק מידיעותיו ומכישוריו בתחומי החברה בהדרכת נוער בשכונות. היה נערץ על חניכיו, ואלה מנעו ממנו לפנות לתחומים אחרים בהם רצה לעסוק. אחד הדברים שהספיק לעשות היה ללמד ספורט את תלמידי בית-הספר גבעת שפירא בגבעה הצרפתית.

בקיץ שעבר נשלח על-ידי הסוכנות להדריך נוער יהודי בחו"ל. פיתויים רבים יש בארצות-הברית לצעיר שנולד והתחנך בשכונת בקעה בירושלים. קרובי המשפחה, שעשו את ביתם בדרום-אפריקה, ניסו לשכנעו לנהל סניף של החברה שבעלותם בדאלאס. תשובתו של יוסי ששון היתה: "האושר לא נמדד בעושר, ביתי בירושלים". במבצע "שלום הגליל" שובץ באוגדת שריון, שלחמה בציר החוף. ביום השמיני לקרבות הבחין בחולית מחבליים באחד המטעים ליד צידון. הוא יצא עם שניים מחבריו. הם הופתעו, ורימונים שנזרקו לעברם שמו קץ לחייו.

25 שירים ללוחם בן 25

יוסי הי"ד

על כל אלה

על הדבש ועל העוקץ
על המר והמתוק
על בחנו החינוקת
שמור אלי הטוב

על האש המבוערת
על המים הזכים
על האיש השב הביתה
מן המרחקים

על כל אלה, על כל אלה
שמור נא לי אלי הטוב
על הדבש ועל העוקץ
על המר והמתוק

אל נא העקור נטוע
אל חשכח את החקוה
השיבני ואשובה
אל הארץ הטובה

שמור אלי על זה הבית
על הגן - על החומה
מיגון, מפחד פתע
וממלחמה

שמור על המעט שיש לי
על האור ועל הטף
על הפרי שלש הבשיל עוד
ושנאסף

על כל אלה ...

מרשרש אילן ברוח
מרחוק נושר כוכב
משאלות ליבני בחושך
נרשמות עכשיו

אנא שמור לי על כל אלה
ועל אהובי נפשי
על השקט, על הנכי
ועל זה השיר

על כל אלה ...

ארץ, ארץ, ארץ, ארץ חכול אין עב
והשמש לה כדבש וחלב.
ארץ בה נולדנו, ארץ בה נחיה,
ונשב יהיה מה שיהיה.

פזמון

ארץ שנאהב, היא לנו אם ואב,
ארץ של העם, ארץ לעולם,
ארץ בה נולדנו, ארץ בה נחיה
יהיה מה שיהיה.

ארץ, ארץ, ארץ, ים אל מול החוף
ופרחים וילדים בלי סוף,
בצפון כנרת, בדרום חולות
ומזרח למערב נושק גבולות

פזמון

ארץ שנאהב, היא לנו אם ואב
ארץ של העם, ארץ לעולם
ארץ בה נולדנו, ארץ בה נחיה
יהיה מה שיהיה.

ארץ, ארץ, ארץ, ארץ התורה
את מקור האור ושפת האמונה
ארץ, ארץ, ארץ, ארץ, יקרה
הן הבטחת שאין זו אנדה.

פזמון

ארץ שנאהב, היא לנו אם ואב
ארץ של העם, ארץ לעולם
ארץ בה נולדנו, ארץ בה נחיה
יהיה מה שיהיה.

מי שלחם לו, ונשא לו החלום.
מי שחלם לו - לא ישכח על מה לחם
מי שנשאר ער כל הלילה עוד יראה אור יום.
מי שהלך הוא לא יראה זאת לעולם.

מי שהבטיח לא הניח את הרבו.
מי שקראו לו הוא צעד בראש כולם.
מי שאהב לו - עוד צפויים לו אהבות רבות.
מי שהלך הוא לא יאהב עוד לעולם.

וההרים עוד בווערים באש זריחות.
ובין ערביים עוד נושבת רוח ים.
אלף פרחים עוד משמחים כל לב בשלל פריחות,
מי שהלך הוא לא יראה זאת לעולם.

מי שחלם והתגשם לו החלום.
מי שלחם עד ששמע קול מנצחים,
מי שעבר את כל הלילה וראה אור יום,
הוא לא יניח שנשכח את ההולכים.

מי שהבטיח וזכה גם לקיים.
מי שהצליח לחזור מן הדרכים,
מי שכאב, אבל הבין שהכאב אילם,
הוא לא יניח שנשכחו את ההולכים.

וההרים עוד יבערו באש זריחות,
ובין ערביים חושב עוד רוח ים,
אלף פרחים עוד יפרחו בין בבתוך שוחות,
הם שיפידו כי זכרנו את כולם.

יריות סערה, אש ומים

יריות, סערה, אש ומים,
חיילים יוצאים אל החזית
לאמהות דומעות העיניים
ומביטות בשמי הזיו.

דס שמים, אש ומים
כי כך נגזר הגורל.

חביני אמא, חביני נא בזרועותיך,
כי זו הפעם האחרונה היא,
כי זו הפעם האחרונה.

כי מחר אני יוצא לקרב,
ומי יודע אם אשוב משם,

כמה טוב בליבך לשהב,
ולהיות חייל אמיץ.

עוד יש מפרש לבך באופק
מול ענן שחור כבד
כל שנבקש - לו יהי
ואם בחלונות הערב
אור נרות החג רועד
כל שנבקש - לו יהי.

לו יהי - לו יהי - אנא לו יהי
כל שנבקש - לו יהי.

מה קול ענות אני שומע
קול שופר וקול תופים
כל שנבקש - לו יהי.
לו חשמע בחוף כל אלה
גם תפילה אחת מפי
כל שנבקש - לו יהי.

לו יהי - לו יהי ...

בחוף שכונת קטנה מוצלת בית קטן
עם גג אדום

כל שנבקש - לו יהי
זה טוף הקייץ, טוף הדרך
תן להם לשוב הלום
כל שנבקש - לו יהי

לו יהי - לו יהי ...

ואם פתחת יזרח מאופל
על ראשנו אור כוכב
כל שנבקש לו יהי
אז תן שלוח ותן גם כח
לכל אלה שנאחז
כל שנבקש - לו יהי.

לו יהי - לו יהי ...

מה אברך

פזמון

מה אברך לו, במה יבורך זה הנער שאל המלאך
ובירך לו חיוך שכמוהו כאור
ובירך לו עיניים גדולות ורואות
לתפוס בן כל פרח וחי וציפור
ולב להרגיש בו את כל המראות.

ובירך לו רגליים לרקוד עד אין סוף
ונפש לזכור בה את כל הלחנים
וידי האוטפת צדפים עלי חוף
ואוזן קשובה לגדולים וקטנים.

ובירך כי ידיו הלמודות בפרחים
וצלחו גם ללמוד את עצמת הפלדה
ורגליו הרוקדות את מטע הדרכים
ושפתיו השורות את מקצב הפקודה

נתתי לו כל שאפשר לתת
שיר וחיוך ורגליים לרקוד
ויד מעודנת ולב מרטט
ומה אברך, אברך לך עוד?

הנער הזה עכשיו הוא מלאך
לא עוד יברכוהו לא עוד יבורך
אלוקים אלוקים אלוקים
לו אך בירכת לו - חיים

הן אפשר

בשליכה נוסב כבר הסתור,
האבק בדרכים אט שקע,
והיום רק אליך נשרף
וחולס על פגישה רחוקה.

הן אפשר כי עוד ערב יבוא,
והשער יחרוק לו דומם
ועיניך יהיו כה טובות
כמו איך מלחמה בעולם ...

הן אפשר, הן אפשר,
שיהיה זה, פשוט כבר מחר.
הן אפשר ובג' יפ שעבר -
שאגו בחורים כי נגמר.
הן אפשר, הן אפשר,
שיהיה זה, פשוט, כבר מחר.

הן אפשר כי חדרך העצוב
מחכה בחיורון קירותיו,
וקורא הוא לשנינו לשוט
מקרבות, מדרכים ומסתיו.

הן אפשר, כי פתאום נפגש
במשלט, או בדרך עפר,
הן אפשר בין שני ונין אש -
גם לחלוטם שהכל כבר נגמר

הן אפשר ...

שיר הרעות

של הנגב יורד ליל הסתיו
ומיית כוכבים חרש חרש
עת הרוח עובר על הכף
עונים מהלכים על הדרך

כבר שנה, לא הרגשנו כמעט
איך עברו הזמנים משדותינו
כבר שנה, ונותרנו מצט
מה רבים שאינם כבר ביננו.

אך נזכור את כולם
את יפי הבלורית והטוהר
כי רעות שכזאת לעולם
לא תיתן את ליבנו למכח.
אהבה מקודשת בדם
את חשובי בינינו לפרוח.

הרעות, נשאנוך בלי מילים
אפורה, עקשנית ושותקת
מלילות האימה הגדולים
את נותרת אדירה וחולקת.

הרעות, צנעריך כולם
שוב בשמן נחיר ונלכה
כי רעים שנפלו על הרב
את חייך הותירו לזכר.

ונזכור את כולם ...

שיר לכתה אלמונית

ההרים ירעמו והדרך תחול
ויקטיב האויב למצהל,
כאן צועדת כתת היילית על הגבול
והגבול הוא בלב כל הייל

יעל שיר לכתה אלמונית
איתנה כאבני הגזית
נשמה - להבה
ודגלה - אהבה

הנושק שמי עבר ועחיד
יעל שיר, יעל שיר,
יעל שיר לכתה אלמונית, אלמונית.

מה יפתה הכתה בפשטות מצערה
בצחוקה שמפיה לא סר
בימים יגעים של מסע ומשא
בשמרה על שדה ועל כפר.

יעל שיר לכתה אלמונית

בשבילי הגליל, בנופתה של אילת
בלילות המדבר השומם,
צוידה הכתה וידה על הקת
תפארה ללא שם

יעל שיר לכתה אלמונית ...

על יפי נערים בשורה הערמית
על האש בעיניים מזמור
כי מאז ותמיד רק כתה אלמונית מפסיעה
את עמה אלי דרור.

יעל שיר לכתה אלמונית ...

היו זמנים

יבוא היום ועוד חשב אל מול האה
וגם הגב יהיה כפוף כחטוטה
ותזכר אז בימין בפלמ"ח
ותספר על זאת אגב עישון מקטרת.

ומסביב ומסביב ישב הסף,
ואשתך גם היא מופלגת בשנים
תזיל דמעה ותקבח את האף
ותאנה, היו זמנים, היו זמנים.

היו זמנים אז במשלט ישבנו
היו זמנים לחמנו ואהבנו...
עכשיו דבר אין להכיר...
על המשלט יושבת עיר
אולי בזכות אותם ימים...

ותספר אזי על כיבושים וקרב,
והקטן בין הילדים יעיר בלחש:
ואכן זה סבא שהציל את המצב
מסבא שכזה באמת באמת יש נחת...
ואז תראה את זרועיך החשופה
ובה צלקת שהגלידה משנים
ותחייך: את זה הן סבתא אז רפאה
נו, ומאז ... היו זמנים ...

היו זמנים ...

וכשתמשיך ועוד תוסיף קצת לדבר
וגם מוסר תשיף בקול צרוד מזקין
פתאום הבכור שביניהם חיש יתנער
ויענה: אך סבא, מה אתה מביין...

ואז חדע שזהו חולי מדבק
ואז תחשבו: אולי צודקים הם הבנים
בשעתו הייתי גם אני צודק
אבל עכשיו ... היו זמנים ...

היו זמנים ...

שיירה עלי

שוב יוצא הזמר אל הדרך
שוב הולכים ימינו ובוכים
שיירה אל אנא את הולכת
שיירה עצוב על הדרכים

שוב נושאת את פח קיבר ומים
תרמילית תוגה של מרחבים
שוב תולה את עין בשמים
ומשעול בנחית הכוכבים.

עלטה רק קול קינח הנשק
אי בזה הדרך חסומה
את שיירתי גלוית עיניים
רק כדור המוות הוא סומא.

עימדך הוא שיירה נפסדת
יילחם לך ישאירך לבד
עד אשר ייקטוף עמך רקפת
כהרים אל נוכח באב אל וואד.

חופים

חופים הם לפעמים געגועים לנחל,
ראיתי פעם חוף שנחל עזבו
עם לב שבור של חול ואבן
והאדם, והאדם
הוא לפעמים גם-כן יכול להשאיר
נטוש ובלי כוחות
ממש כמו חוף.

אף הצדפים כמו חופים כמו הרוח
גם הצדפים הם לפעמים געגועים
לבית שתמיד אהבנו,
אשר היה ורק היס
טר לבדו שם אח שיריו. כך בין
צדפי לבו של האדם
שרים לו נעוריו.

מרדף

ארץ טובה שהדבש בעורקיה
אך דם בנחליה כמים נוזל
ארץ אשר הרחיה נחושת
אבל עצביה ברזל
ארץ אשר מרדפיה קורחיה
אלפיים דפים ועוד דף
עד שנשרף
עוד מעט כל חמצן ראותיך
בגלל מרוצת המירדף.

ארץ אשר ירדפיה אויביה
והיא את אויביה תודוף במרדף
היא את אויביה תשיג, אך אויביה
הם לא ילכדוה בכף
זו הרואה את חייה מנגד
חלויים כעלה הנדף
היא יראה

אבל כמו לא הייתה כלל מודאגת
חמתין עד לתום המרדף.

חס המרדף מסתחר בנקיק
ומצפין את פניו במחבוא, במחבוא
אך לטופו הוא יבוא כמו השמש
אשר ממזרח היא חבוא
אז לא יותר אמהות תקוננה
ולא על בנהם האבות
כן הוא יבוא
ורגלינו אז לא תלאינה
לרדוף בעקבי החקוות.

שיר הוא לא רק מילים

חיל הולך, חיל חוזר
אבל תמיד אחד חסר
והחשכון שאין לו סוף
חייב לחלוף
שירו, שירו, שירו.

שיר, שיר הוא לא רק מילים
שיר, שיר הוא לא רק צלילים
שיר, שיר הוא החחלה
שירו שיר תקוה גדולה.

הקרב נגמר, אללי עוד לא -
יש נצחונות, יש מפלות
אך השלום חלוי בכס
האם חייכם
אז - שירו, שירו, שירו.

שיר, שיר הוא לא רק מילים

יש פרחים

הראית איזה יופי
שרעד ברוח סתו -
שדה זהב זעך באופל
והדליק גרות חצב.

הראית איזה אודם
כצעק ומרחקים
שדה דמיון היה שם קודם
ועשיו הוא שדה פרגים.

אל תקטות, נערי
יש פרחים שבני חלוף
יש פרחים שעד אין סוף
נשארים במנגינה.

אל תקטוף נערי
יש פרחים שבני חלוף
יש פרחים שעד אין סוף
עם המנגינה...

הראית מה השחיר שם?
שדה קוצים הוא, נערי.
שהיה עזוב בקייץ,
ועשיו הא שדה חריש

הראית מה הלובן, נערי -
זה שדה בוכים,
דמעותיו הפכו לאבן,
אבניו הפכו פרחים ...
אל תקטוף נערי

את חכי לי

את חכי לי ואחזור
את חכי לי היטב
את חכי לי גם בקדור
מטגריר הלב,
את חכי לעת כפורים
את חכי בחום
את חכי עת אחרים
ישתכחו עד חום.

את חכי, חכי ולו -
לא יבוא מכתב,
את חכי אם גם ילאו
המתכים לשוא.

את חכי לי ואחזור
וארור השח
בבטחה גמורה - לאמור:
"מה הוא ונשכה"
יאמינו אם ואב
כי אינני חי,
ייעפו חכות לשוא
כל רעי, אחי,

וישתו כוס יין מר
זכר נשמתי,
את חכי וכוס נמהר
אל נא, אל השתי.

את חכי לי ואחזור
חיי אחזורה! חי!
המה ישתאו לאמור:
"נס הוא בודאי"
המה לא חכו ואיך -
בין חבין נפשם,
כי רק את בחכותך
הצלחני שם.

האמיני יום יבוא

היום, אחות, היא מלחמחנו
לכן רחוק אני מכאן.
תחוגי נא את פגישתנו
במטבחנו הקטן.

על מקומו שבחרתינו
תשימי יין מלוא כוסית
תראי נצילנו זה אני הוא
יוצא איתך כמו תמיד.

האמיני יום יבוא
חוב אהיה מנטיח לך
לחבק אותך אבוא
והכל אשכיה לך.

ואם תבוא בלב עצבת
זקפי הראש, חזקי הלב
כי עוד אליך האוהבת
יחזור הזה, אשר אוהב.

ואם שנתך עתים נודדת
פזמי השיר זה הקטן
וחשמעי מזמור מולדת
בצעדי על המפתח.

האמיני

כפל

מישהו בוכה בי
מישהו בי רן
מישהו הולך בי
בלי ידע לאן.

מישהו גונח
מישהו צוהל
איש בי מתייפה
איש בי מתפלל

מישהו בי ילד
מישהו בי טב
מישהו לחכלת בי נושא סיניו

משהו הומה בי
מרש וממתין
ואני יודע
ואני מבין.

מלל המגדל שר השומר

מעל המגדל סביב אשקיפה
עיני חגמץ המרחקים.
ארץ רוגעת בדמי הליל
הוי, שומר מה מליל.

הליל רועים ירוך
גולשים עדרי הצאן
מה לי ומה לי עוד - כנען
רוח מים המה
בין שיבולי קמה
מה לי ומה לי עוד - כנען.

טהר עלה מן ההרים
והעמק עטה ערפל
אי שם נוגות התן מילל
הוי שומר, מה מליל.

הליל

נבנה ארצנו

נבנה ארצנו, ארץ מולדת
כי לנו, לנו ארץ זאת.
נבנה ארצנו, ארץ מולדת,
זה צו דמנו, זה צו הדורות.
נבנה ארצנו על אף כל מהדיבנו
נבנה ארצנו בכח רצוננו.
קץ עבדות ממארת,
אש-חרות בוסרת,
הוד תקוה מזהרת
בנו ימסיר הדם,
צמאי חרות,
קוממיות,
נצעד בעוז לקראת שחרור העם.

נקום נלכה יחד קדימה,
נוסיפה סח, עז נגביר,
נקום נלכה יחד קדימה,
תקוח עם-נצח דרכנו תאיר.
כלנו אנו דגלי מחנה פוטע
כלנו אנו צלילי שיר דרור בוקע
ומדינה פורחת
לאומה נצחת
פה נקימה יחד,
בית לבני עם-עולם,
ובצעד און
ובטחון
נצעד בעז לקראת שחרור העם.

אדמה אדמתי

אדמה, אדמתי,
רחומה עד מותי.
רוח רב הרבונותך הרתיח
(רוח רב הרתיח).
ארשתוך לי בדם
שאדם ונדם,
על גבעות שוך אבריק וחרתיה!

המחול בגלים
יעגל עיגולים,
אורי שמש, לעד בחרתיה
(אורי, שמש, בחרתיה).
ביומי וילילי
לי יהוד עמלי
על גבעות שוך-אבריק וחרתיה!

כאן צמרות הזיתים
מזמרות: זה ביתי,
אבן אבן תלחש: הכרתיהו
(תלחש: הכרתיהו).
הרה, הורה שלי,
יכולי מבשילים
על גבעות שוך-אבריק וחרתיה!

בשבועה לוחשה
את שבויה לי עתה:
זה הלב את נדרו לא ירחיע
(זה הלב, לא ירחיע).
כי ציוני חרות
האדם הפשוט
על גבעות שוך אבריק וחרתיה!

גשר צר

כל העולם כולו גשר צר מאוד
גשר צר מאוד
והעיקר, והעיקר
לא לפחד, לא לפחד כלל.

עוד נשוב מחר

הגדוד יצא לצעוד בשביל עד סוף מדבר
חייל צעיר כה נעצב.
השמש עז, ראשו כבד, ליבו כה מר,
רחק מאוד, רחק מאהוביו.
אבל בזה השביל הרוח החיפה,
הרוח המלוה אותו כאח.

עוד נשוב מחר אל פרחי הבר
שוב נלך אוהבים בשדות.
עוד יהיו מחר בין שבילי עפר,
כל ימינו אגדות.

הגדוד המשיך לצעוד בשביל עד ים החכול,
חייל צעיר כה נעצב.
הדרך רב, לפצוח בשיר אינו יכול -
ביתו רחוק, על מה ליבו ישמח?
אבל בזה השביל חורקות שמי נעליו
והן שרות-אח שיר כל שעליו.

עוד נשוב מחר

הגדוד הוסיף לצעוד בשביל את יום הקרב,
חייל צעיר כה נעצב.
בנחיש הקרב רעים בדם אויבים עם רב
וכה הרבה מיחות במארב.
אבל בזה השביל השמש עוד תזרח
השמש המלווה אותו כאח.

עוד נשוב מחר

א א א ...

היה היה גיבור עתיק,
צוריס בקע,
סלעים העתיק,
בשיר חיים
יצא לקרב
מול אספסוף
גדול ורב.

כיבוי אורות

דרך רב הגדוד הלך
אל המדבר, על תהום
שבילו פסח וגם עבר
דרך אין קצה לו
עד מראש הסלע
קול החצוצרה קרא

ליל בא

אל המדבר

ממדורות עשן עולה

וצליל תופים נדם, נדם

על ערבות ניצת ירח ופניו כדם.

שר חייל שירו ברוח מול ההר

הגדוד עייף ינוח - במדבר

שר וחוף עונה לו

עד מראש הסלע

קול החצוצרות יקרא:

ליל בא ...

שים שלום אל אהלינו במחבר

על תהום פסע גדודנו - גם עבר

שורותיו חשלה

עת מראש הסלע

קול החצוצרות יקרא:

ליל בא ...

עלי גבעה

עלי גבעה
שם בגליל
יושב שומר
ובפיו חליל -
הוא מחלל
שירת רועה
לטה לגדי,
לטיח תועה.
א א א ...

הוא מחלל,
קורא שלום:
אלי, אלי
גשו הלום.
יש מנגינות
כפי חליל,
יש אגדות
פה בגליל.

"טוב למוח"
- כה אמר -
"בעד ארצנו
על המישור".
היה היה
גיבור-חידה
ולו זרוע
יחידה.

א א א ...

אנשים טובים

תפקחו את העיניים, תסתכלו טוב
פה ושם נגמר החורף ונכנס אביב
בשדה ליד הדרך יש כבר דגניות
אל תגידו לי שכל זה לא יכול להיות

אנשים טובים באמצע הדרך
אנשים טובים מאוד
אנשים טובים יודעים את הדרך
ואתם אפשר לצעוד

איש אחד קנה לי ספר בן מאה שנה
איש אחר בנה כינור שיש בו מנגינה
ואשה טובה אהרה לי נתנה את שמה
ומאז אני בדרך שרה במקומה

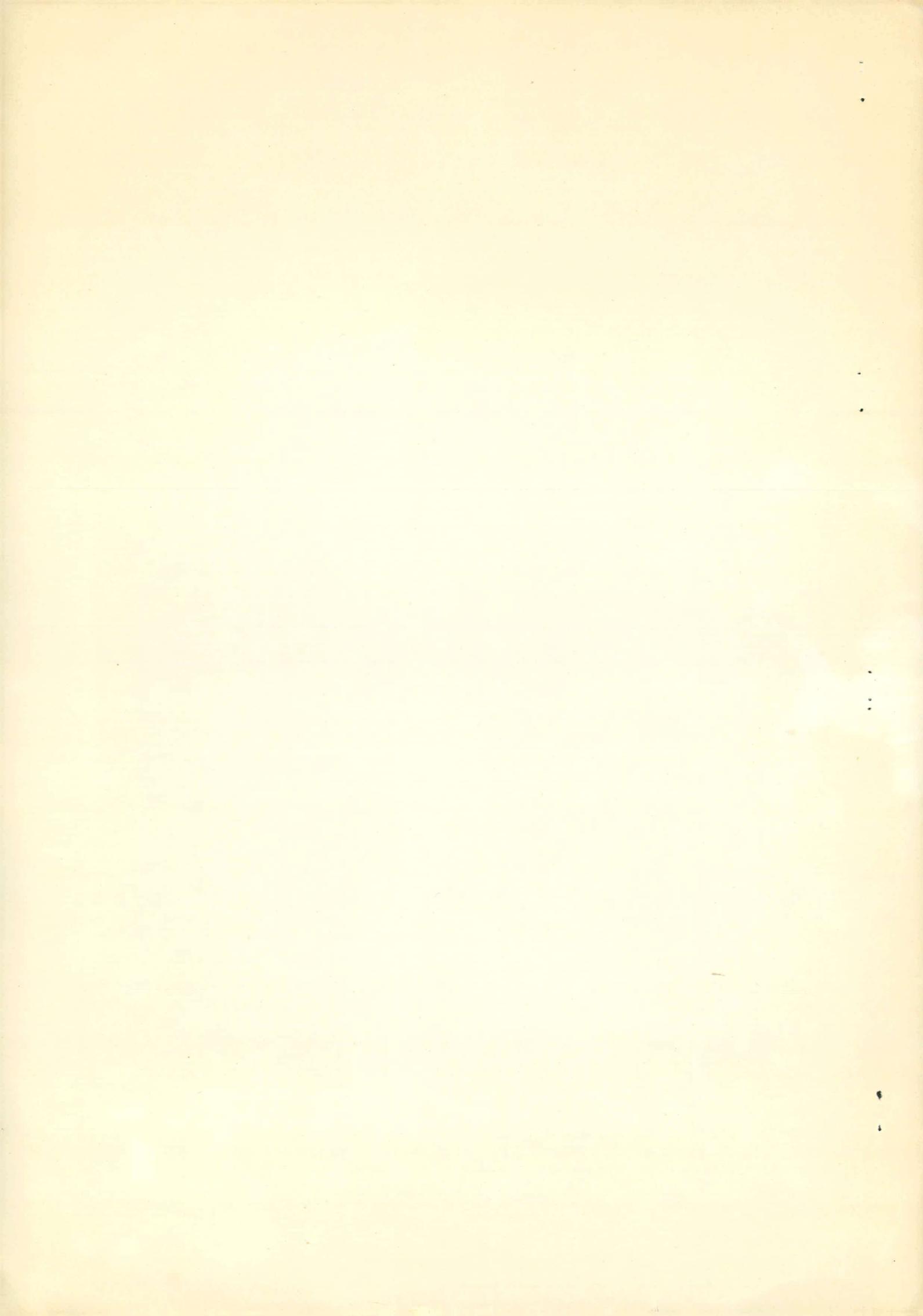
... אנשים טובים ...

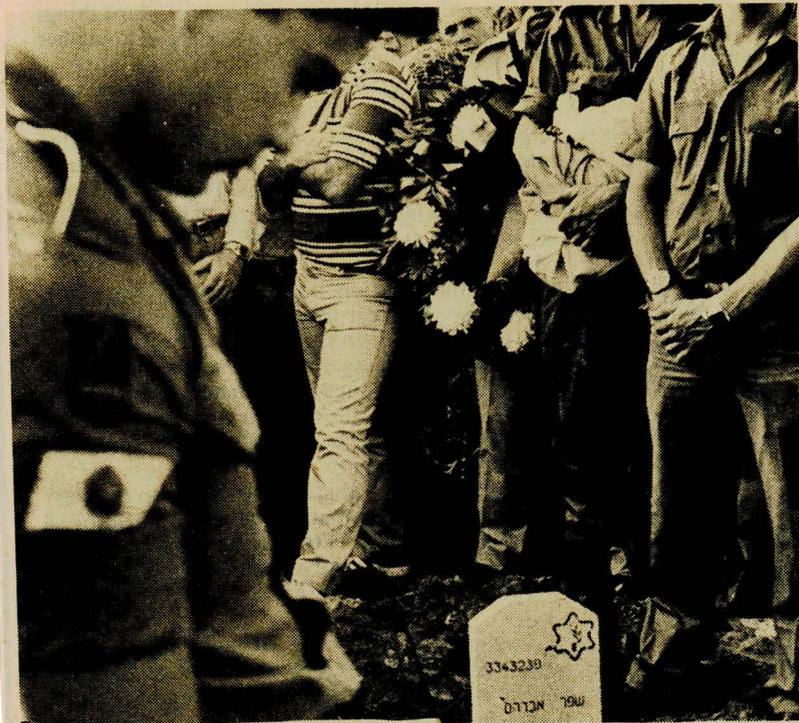
איש אחד יבנה לי גשר כדי להצות נהר
איש אחר יצמיח יער במורדות ההר
ואשה טובה אהרה, אם יהיה קשה
רק תצביע אל האופק ותבטיח ש -

... אנשים טובים ...

וממש כמו צמחי הבר הבודדים
הם עוצרים תמיד את החולות הנוודים
הרקיע מתבהר, וכבר אפשר לראות
אנשים על אם הדרך מחכים לאות.

... אנשים טובים ...

Repeating scene: the burial of a soldier. Samal-Rishon Avi Shefer was laid to rest in Petak, Tikva on June 9. (Alan Meiri)

HUNDREDS OF young people gathered at the massive stone gate of the military cemetery on Mt. Herzl in Jerusalem to escort the body of their fallen comrade, Yosef Sasson, to its grave. Sasson, a 25-year-old Samal in the Golani brigade, was killed last week in Lebanon.

Present were those who grew up with him in Jerusalem's Baka quarter; those who had spent many afternoon hours with him at the neighbourhood Beit Hanoar youth centre; those who studied with him at the Hebrew University; those who shared his interest in photography; and the children of the Masorati School on French Hill, where he taught sports and gymnastics.

Yossi had already accomplished many things, but he was still restless. Recently he went to Dallas to work with relatives in the diamond business, and though he made a good start, he reached the conclusion that he had only one home, Israel.

For many of those who gathered

at the gate it was not the first time since the start of the war that they had made the trek across town to Mt. Herzl. Yossi was the fifth from Baka to lose his life, and the fourth alumnus of Beit Hanoar.

THE PROCESSION enters the gate, following slowly behind the command-car that bears the coffin. Past lofty pines, silently keeping watch over the graves of the men and women who fought and died in wars and actions going back to before the establishment of the state.

Following the command-car as it turns up a steep path leading to the crest of the hill, the procession goes on under a searing afternoon sun, unrelieved by the breeze that usual-

ly blows at this hour.

The mourners reach the gravesite, a clearing among the trees. There are narrow pathways and stone walls, there is freshly turned earth and what seems to be an incongruous outpouring of colour. It comes from the flowers and wreaths laid on the fresh graves of Yossi's comrades who died in Lebanon.

After the coffin is lowered into the grave, the chaplains, officers from Yossi's unit and the honour guard stiffly assume their positions around it. The buckets of reddish brown soil are passed quickly from hand to hand and poured into the gash in the earth. Yossi's father David, a fifth-generation Jerusalemite born in the Old City,

and also a Golani veteran, pours out his wrath on those who have taken his son.

Gripped tightly by his remaining two sons, he cries out: "Who killed you, Yossi? Soldiers? Terrorists! Cowardly, filthy terrorists. I am from the Old City. I know the Arabs and know who killed you."

Cutting through the sobs and curses of his father, his mother Sara groans, "I'll never forgive them, never."

His parents' families were driven out of the Old City during the War of Independence.

The chaplain intones the prayers, pauses and says, "The father will recite Kaddish." The mourners, until now barely able to contain their grief, emit a collective sob in an-

icipation of the wrenching moment to follow.

AS A prayer book is thrust into his trembling hands, the father cries, "My eyes are blinded by tears, I cannot see." Steadied momentarily by his family, he begins, "Yitgadal veyitkadash shmei raba. Amen! Amen!"

Somehow, with his wife, sons and daughter crowding close around him, he concludes the prayer. The service is completed. Three salvos from M-16 assault rifles are fired over the grave by the honour guard, and the mourners begin to disperse.

Among the last to leave the gravesite are a group of schoolchildren and a tourist, who had wandered into the scene from the other side of Mt. Herzl.

As the mourners leave, they pass the 17 other graves of Yossi's comrades. The flowers and wreaths on the first ones have already wilted. Next to these and stretching back into the serene wooded slope are rows and rows of graves from previous wars, linking personal loss with historical memory.

Funeral in Jerusalem

By CHARLES HOFFMAN / Jerusalem Post Reporter

אגרות פרידה מינוסי

י"ב סיוון תשי"ח-ח 31 למאי 1957
כ"ב סיוון תשל"ג-ג 13 ליוני 1982

צבא הגנה לישראל

מודיע בצער על מות החייל

סמל

יוסי

בן דוד ושרה

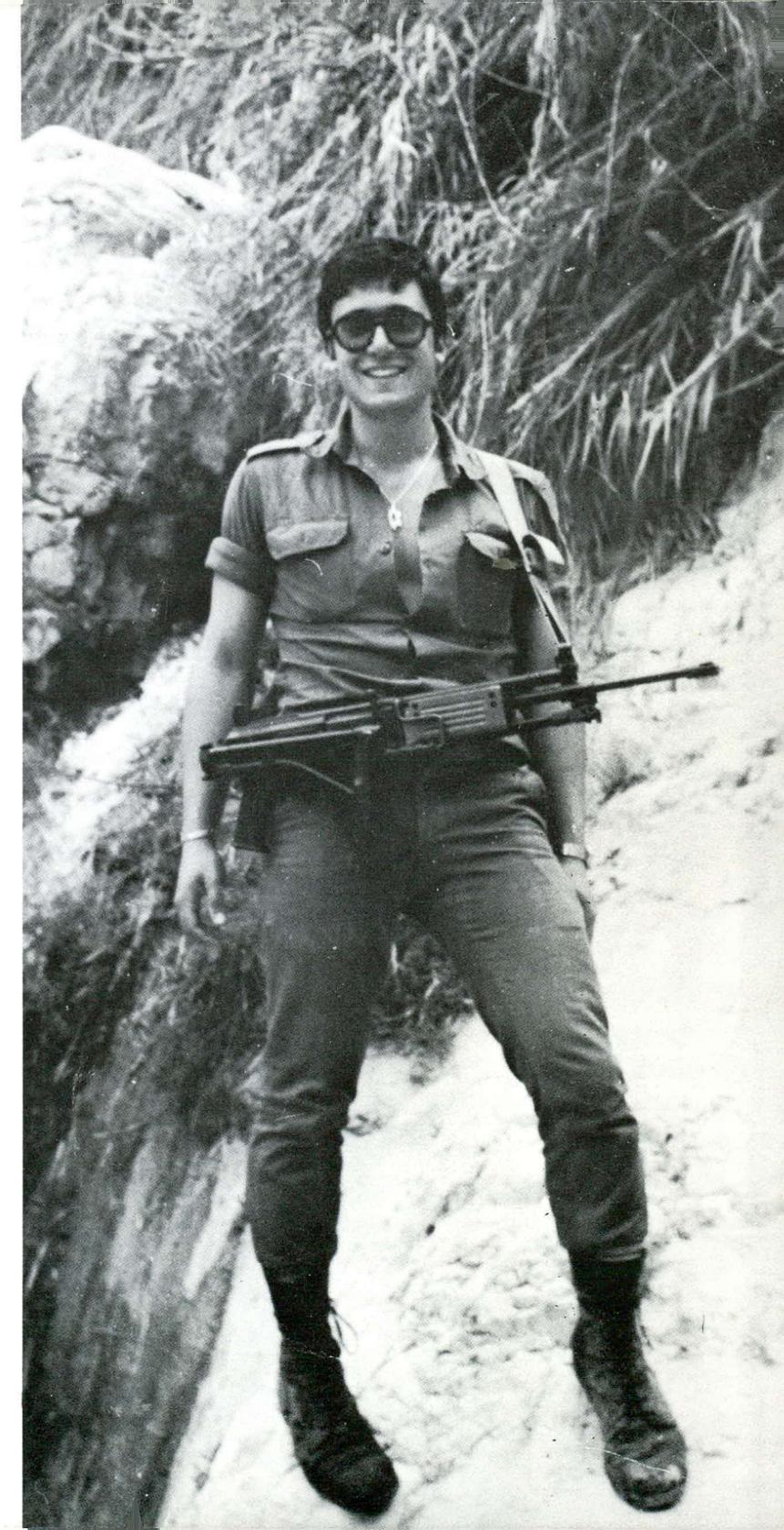
ששון ז"ל

אשר נפל בקרב בדרום לבנון

ההלויה תצא היום, יום שלישי כ"ד סיון (15.6.82)
בשעה 16.00

מהרחבה שליד בית הקברות הצבאי בהר הרצל

אוטובוסים יעמדו לרשות המלוים מבית המשפחה
רח' בן יפונה 8 בקעה, בשעה 15.30

יוסי בא אל בית ספרנו כדי ללמד חינוך גופני, אך הוא גם הצליח ללמד אותנו מה זה חיוך לכולם, ומה זה מילה טובה לכל אחד. העקרון הראשון בספורט – להיות הוגן, שימש אותנו, אך לא רק בחצר התעמלות אלא בכל תחומי חיינו. הוא ידע אך – ונתן לכל אחד תשומת לב. אם זה ילד בודד, אך לא טוב בהתעמלות – ידע להיות חבר וללמד אותו. ואם זה ילד עם כשרונות ידע לפתח אותם. גם למורות עזר. הוא למד אותם תחום שידע.

כשיכל לעזור – עזר. הוא יזם פעולות כדי להוסיף לחברת המורים והתלמידים. מובן שבחור זה ניסה להביא קצת שמחה לחיי הזולת. לכל אחד שהיכירו יש זכרון מיוחד ממנו. וברור שמוותו השאיר חלל ריק וכאב ללא ריפוי בליבנו.

ברברה למן

מנהלת ביי"ס ממ"ד, גבעת שפירא.

יוסי

קשה לכתוב אל אדם, קשה להיפרד מאדם שאתה יודע שלא נשוב לראותו. אבל באמת אין זו פרידה. כל אחד מאתנו נושא אותך בתוכו. את חיוךך, את מבטך. הכרנו אותך מיום שנוולדת. כילד, כנער. הגבר הצעיר והנעים שפגשנו בשמחה המשפחתית האחרונה היה הפתעה נהדרת. מפתיע היה לראות אותו יוסי, הנער, כגבר צעיר ומקסים. הכל נראה כל כך מביטיח. החיוך הנעים שלך, מלא בטחון בעתיד – כשסיפרת לנו על תכניותיך לעתיד. והכל נקטע לפתע פתאום. לא נוכל לשכוח אותך. התדמית שהשארת בכל אחד מאתנו, תלווה אותנו עד סוף הימים.

גדי וטובית

יוסי היקר.

מתגעגע אני אליך מאד. חסרים לי אותם השעורים שהיו שילוב של הנאה לימוד ויעול. בסוף כל שעור הרגשתי סיפוק מלא. זוכר אני את החיוך התמידי שהיה נסוך על שיפתותיך. תמיד הצעת את עזרתך לכולם. מורים ותלמידים כאחד וסתם אנשים. בשיעוריך היית מצרף תלמידים שאינם שייכים לאותה כיתה כל מי שרצה אתה הזמנת אותנו לשיעור. במיוחד זכורים לי שיעורי האבקות שתחילתם היה תרגילי חימום לשיפור כושרנו הגופני. אחר כך היינו משחקים משחק שבו כולם מתרכזים במרכז המזרון ודוחפים אחד את השני מחוץ למזרון. מטרת המשחק הייתה להשאר אחרון במזרון. לאחר המשחק בצענו תרגילים שונים שאתה לימדת אותנו ובסוף היו הקרבות. אני לא אוכל לשכוח אותך לעולם. המשכתי לבקר אותך במקום עבודתך גם כשכבר לא היית מורה בבי"ס. בשבילי היית מורה, אח ורע, וכך תשאר חרוט בליבי עד עולם. היית מיוחד במינו, ישר, מכבד את כולם, טוב לב ומבין ללב כולם. חרוץ ועובד קשה למען מטרותיך.

אך לא די בזה גם על הזולת חשבת על הורייך ועל מדינתך מדינת ישראל. לכן חזרת מחו"ל אל תוך משפחתך שאוהבת אותך מאוד. וכשחזרת החלה מלחמה אכזרית בצפון ולאחר תשעה ימים של התקדמות עם גדודך לעבר צידון בגאווה, עודדת חיילים צעירים ומבוגרים כאחד. נפלת קורבן לרימון של אחד המחבלים צמאי הדם.

ה' יקום דמך.

מיכאל

יוסי יקירי

זה מכתב שני שאני כותב לך, הראשון היה כאשר כתבתי לך לדאלאס ושם בקשתי ממך להיות סבלני ולהתגבר על הכל כי כל התחלה קשה.

נכון, אמרת שחשוב להיות במסגרת המשפחה כי יש לך משפחה לתפארת וכי אין אושר כזה שאפשר לקנות בעושר.

נכון, אהבת להיות איתנו אך הגורל האכזר רצה שלא תקבל את מכתבי כדי שלא תכבד את הצעתי להישאר שם.

אני זוכר בבוקר כאשר שלחתי את מכתבי אליך עוד באותו יום הפתעת אותי וצלצלת מלוד כאשר חשבתי שאתה מדבר מדאלס ואז אמרת לי אבא שלום קפצתי לישראל בחזרה הביתה, אני מאוד מתגעגע לראותכם גם לא רצית להטריד אותי כדי שאביא אותך מלוד. לקחת מונית וכעבור 40 רגע היית בבית, שמחתנו הייתה גדולה מאוד.

זוכר אני כאשר קדשתי את הגפן בליל שבת זוכר איך אמרת אושר כזה אי אפשר לקנות בעושר. רבים צריכים להתפאר

במשפחה כזו אוהבת אך לצערי הגורל המר לא רצה לתת לך את האושר הזה, כך שלא הספקת להיות הרבה זמן מאושר איתנו אלא רק ימים ספורים. בימים הספורים הללו היו לנו הרבה תוכניות שלא התגשמו. זוכר אני את יום השישי האחרון – כאשר אתה ואני ישבנו במיורפסת שתינו קפה ותכננו כל מיני תוכניות שלא התגשמו. רצית להתחתן בתאריך יפה 8.3.83 רצית להישאר בארץ, לפתוח עסק משלך סטודיו לצילום.

זוכר אני איך היית מאושר כאשר אמרתי לך כי אני אברך על הגפן ביום חתונתך, איך חיבקת ונישקת אותי ללא סוף, היית מאושר עם חיוך חביב אך לצערי הגדול האושר הזה לא היה להרבה זמן.

ה' לא זיכנו לכך לראותך מאושר, כל התוכניות אשר תכננו במשך הזמן שהיינו יחד לא התגשמו. השארת בזכרוני הרבה ימי אושר שחלפו ואינם עוד.

יוסי יקירי ואהוב ליבי, אתה תמיד תהיה איתנו חי וקיים, לא נעזוב אותך מליבנו לעולמי עד, אמנם נקראת למילואים בצו 8 באמצע חגיגת יום הולדת ה-25. היית מאושר אך עזבת ויצאת לדרך למען שלום הגליל. לאחר שבוע של לחימה נפלת בצידון כלוחם וכגיבור למען המולדת. מי יתן וה' יברכך וישמרך מתחת צל כנפיו לעד.

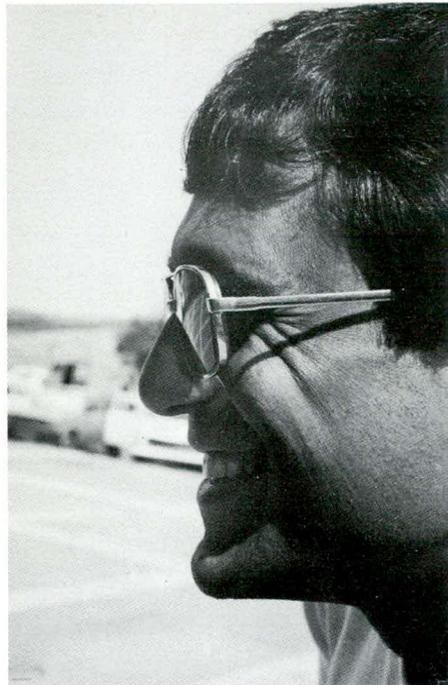
יוסי יקירי עם דמעות בעיני אני אומר לך כי אנו אוהבים אותך מאוד מאוד מאוד עד אין סוף וכך תשאר איתנו עד סוף ימינו.

אוהב אותך מכל ליבי

אבא

151.10.79
 בריבאל!!!
 בריבאל אבי'ם אהב
 בלם, ואהב אהב
 אבי'ם אהב ויגרי.
 טעם בריבאל ואהב
 אהב מביב אהב
 וזה קרבים,
 מהבן האהב
 אהב אהב אהב
 אהב

יוסי,

החביב והיקר,

מילות פרידה קשה לי לכתוב, אך אעשה דבר נגד רצוני.

היד רועדת והעט כותב את רחשי לבי שכה קשה לשאת זאת -

שאתה לא אתנו.

יוסי!!! איך אפשר לשכוח!

את המסיבות המשפחתיות וההגים בצוותא, ושכל מאורע במצלמה

נצחית.

אתמול - אתמול החלטת לחפש מולדת חדשה. ובלי שאני חשה

בדבר בוקעת צעקה מהגרון וקורעת את השקט, "למה חזרת".

אך אתה רצית לחזור לחיק המשפחה ולבית החם שכה אהבת.

דברים נכונים אמרת "האושר לא נמדד בעושר", המונח "אי אפשר"

לא היה קיים אצלך, נאבקת להגיע להישגים אך באמצע הדרך

נקטפת פרח צעיר ורוענן, על ידי מרצחים אכזריים ה' ינקום דמך.

יוסי קשה היה לי להתחיל לכתוב אך קשה שבעתיים לסיים

ולחשוב שאתה אינך עימו.

זכרוך לא ימוש מליבנו לעד כי זכרונות נעימים השארת לנו. את

החיוך, שלוות הנפש והלך הרוח והגבורה.

מהדודים שתמיד

אוהבים וזוכרים

שלמה וציונה והילדים

א/כ/א/ו' יוסי!!!
 אזי "הזדלתי" בן צנור והבנתי באתר איך לחבר לבי,
 מחבר שלמה הוא מחבר לבידה אמר יוסי, אך הריצ
 במציאות האנטי-הימית: במחשבת ובקשר אלך תהיה תמיד
 איתי ב את ארץ ארצה ואהדאית אלך בך מה לעבר זכרון
 נתד הרי בך ימי יק יחבר ואצבד ואג אשאר, אמר
 יהיה מה להנטי.
 חצי ובל שנים היינו יחד, מאז חווית למגופות, ט'אלם
 מסיבות בדחלת צחוק ואם קצת מרגות קטלית מאז
 יאדננו היינו נפשים בחנים אבטחיות, אפואם אלה
 איננו, כב אז ימכן כה אז אמרתי שאז לביגה ימדי,
 אמר צבד יוסי, באילום סדר בסס היינו רביע
 בהננה שאיננו נוצים אישן ביתד ואז לחצר הבינה
 הינו פועים את המוסט מעשואן באי שאל אתד יגלש,
 אבחים הינו הולכים יחד אביתר.
 בספדלנו, נסזנו אילום יחד, צילמו הגראלנו
 אבילנו, בך יום הינו נפשים בהספדנו בבית בסס אור
 לבו אמרנו יחד.
 תמיד אירעו מסיבות מוצאות, אפואו סזם הצלחת
 אלגנן ז' מסיבה - גלאו הימם - ב ג באפיה יום הלך
 ויש כב בציאה.
 בך בצמנית לביה הינו מציאות, הינו אנו
 בקרא של המשפתה לבי ציח בך מאורץ וכל יש הולך
 לבידה מקצות, זם טינור סרחים ובזוגה.
 בימי השלח הינו נפשים אוקחים מציאה ארציה
 אפוא טינור באשם בממנות הציאת אביה, ג'גלר
 ז' במצבם באלבום.
 אמר צבד יוסי שפדנו ארץ, אים, זם הוסס
 שלי, אפוא משינו כב נשאר מונות אמרתי.
 בשלח הוסס הינו הימם לנו אפוא משה קאל
 בשלח רצית אמר אך אמר בינו ששי לבוא
 ואי הימם מוכרתי לביה יתך כב שלח אפוא.
 אמר צבד יוסי את זרבי, בק אים לביה מלחמ
 זם אהר, זד מלתי באלם. יפזם נשאר זד פלך
 בבקר בימם לעב למכרו הבימה מסאלים יתך מביננו.
 בך סזם בשלנו בבית קפס או בפי צבד זם
 אמר אמרתי "אזלי, בללנו בלום חילום, הינו
 ואלם זר סימני ירה אמרתיך בידו ואר אים
 נשאר בדחלת לבדנו, ואלם המכוסה שנשלה אר
 אלה, זכב היב נשארנו אמרתי ארץ ארץ.
 יוסי אלפי חווית חיונו יחד, קטלית אידואל
 יתך בלן סיו מיתדנו, ואין מסיח מקום ארלם
 יתך בלן ארץ פם משיח ישאר ז' אלה.
 רצב בליה אקל אמר יוסי בנלתי, נבלר
 בלביה במלחמת "שלם הפלך" ארלם זר לביה
 תפם מפסז גלא וצדו לקט ואורה חיים מקין המונח
 נטר אדם את בתיים, מ' ימן אר' יקלית לביה
 זנשים בססו לביה בדחלת שאז מביה לביה
 " אביה חרבות ארלם ארלם חרבות לביה
 אמרתי, אז ישא טי אר טי חרב ואל
 יצרו זר מלחמה.

אזי בן צנור
שלמה וציונה

לחבר אהוב שנפל,

יוסי יקירי,

קשה לי לכתוב ולהביע רגשותי ולחשוב עליך כעל עבר, הלא

שבועיים חלפו והלב ממאן להשלים עם הסתלקותך. נדמה לי כי

חלום בלהות חולמת אנכי, והנה תופיע לפני עם בת צחוקך

המשגעת ודמותך הנאה. עם כל הרוך והאהבה שהשפעת עלי,

תאמצני בזרועותיך החסונות אך בהתפכחי מאותם הזיות אלו,

ובעמדי נוכח המציאות המרה, יודעת אני מה גודל האבדה

שאיבדתי, הרי טווינו ורקמנו תכניות כה ורודות על רצוננו לחלוק

חיינו יחדיו לעד. אבל, הגורל גזר שהתכניות והחלומות לא ימומשו,

וישאר לי בגדר זכרונות בלבד, שלא במהרה ישכחו.

גיבור מופלא שלי, בהקרבתיך את היקר מכל - את חייך הצעירים,

למען מולדתנו, ציווית לי את החיים.

יכולה אני לשמוע את בת קולך האומרת לי: "בדמי חיי", המשיכי

להיות כפי שאהבתיך".

הלב ממאן להתנחם.

כי עבורי היית רע, אח ואהוב.

קצר המצע מלהשתרע ולהביע את כל אשר חשה אנכי.

את הזכרונות היפים על חברות יפה וטהורה, על שעות נעימות

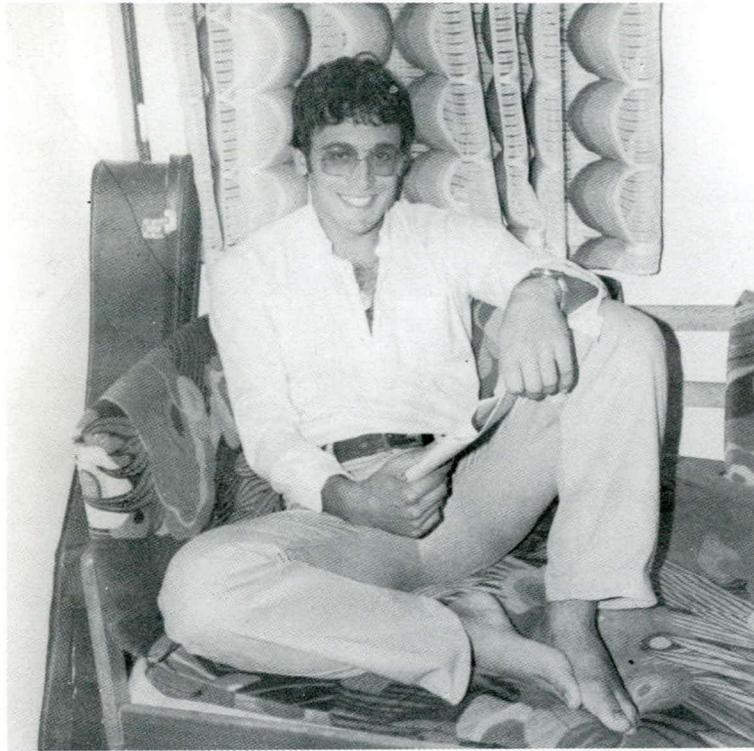
שחווינו יחדיו (איני זוכרת שהיו שעות אחרות).

ועל כך - תודה לך.

כל אלו ישארו חרוטים בליבי, לאורך ימים רבים.

יהא זכרך ברוך - אהובי

סיגל

יוסי שאני אהבתי אותו מכל הדודים
 אני מצטער שאתה נפלת. אני אהבתי אותך מאוד מאוד אך יום אחד
 התחילה מלחמה ושמה מלחמת שלום הגליל ואתה נלחמת קשה
 מאד ואתה נפלת במלחמה.
 לא אשכח אותך לעולמים
 אוהב אותך מאוד מאוד

דדו.

דוד שלי יוסי היה לי כמו אבא. רק בגלל שאני הייתי אוהב אותו
 כמו אבא והוא זה שכמעט תמיד היה מביא לנו דברים אבל דברים
 יפים וגם הוא היה הדוד שלי הכי אהוב עלי. וגם הוא היה מצחיק
 אותנו לפעמים. יום אחד הוא החליט לנסוע לחוץ לארץ והוא נסע.
 ואח"כ לפני כמה ימים הוא חזר. וגם לפני שהוא נסע נתנו לו כסף
 והוא רצה לקנות לנו מצלמות. אבל זה לא היה מספיק אז הכסף
 נשאר שם ועד היום לא החזירו לנו את הכסף.
 לא רוצה לשכוח אותך

רפי

2. 3. 82

שני האנשים
 הייתה לפני
 ליום ההולדת של הפני
 הביא לי
 קצת תאנה לאן
 מאז מאז מאז

יוסי גיס יקר

יחיד

ומיוחד

סמל

ישראל

אתמול, רק אתמול רקמת תוכניות על מחר.
 מחר שלא הוגשם.

מחר שמחבלים קטעו ונשאר מיותרם.

מחר שלגביך נגנו.

היום ממאן אני להאמין שרק בזכרון אראה אותך, ובחלום קצר
 אוכל לשוחח אתך.

בחיך ובמותך הנחו אותך, התורה, הכבוד והגבורה, שעצבו את
 דמותך ואופייך.

מקור לגאווה היית, להוריך, לאחיך ולחבריך בכלל ולי כגיס בפרט.
 הצדק והישר זרמו בדמך, גם בתקופות קשות בחיך. תכונות אלה
 נתנו לך להתגבר ולצאת כשידך על העליונה, ובכך היית מקור
 לחיקוי.

אתמול של חיוכים וחדוות חיים.

היום של שכול וכאב.

מחר של זכרונות ותקוה.

"איך נפלו גיבורים"...

תמיד בליבי

אוהב אותך

ציון

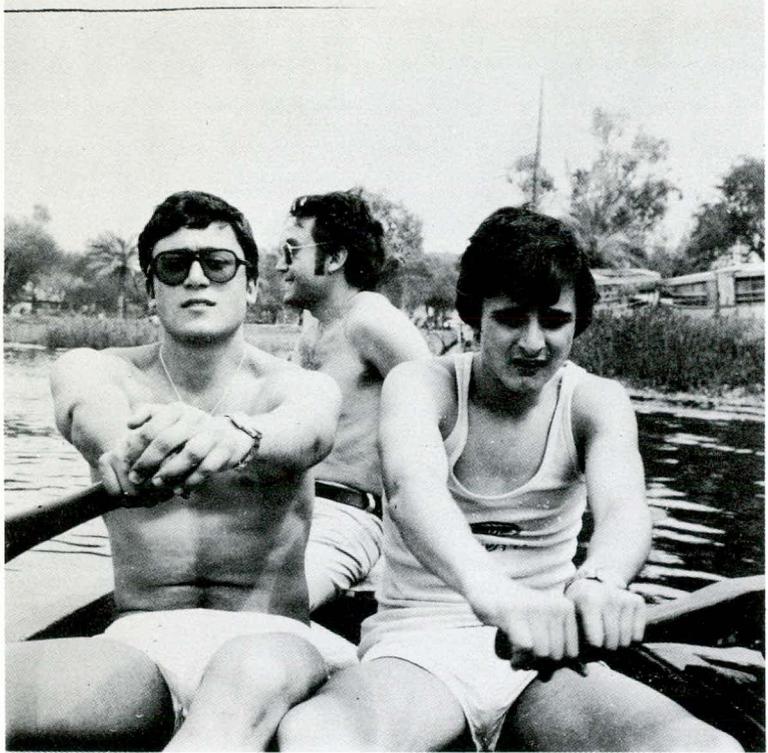
20.7.79
 ז'ס' פ'רר
 ובאג' בווי
 יום הולדתך
 זמני בסוף ימינו
 כולו תרופה למנו
 בטילוף,
 אצ'ר אל'ן
 בניא אל'ם,
 פ'ר'ר אל'ן
 ליום הולדתך
 פ' - 30
 אצ'ר אל'ם
 יוסי

לאחי, היקר לי מכל יוסי, זה מספר פעמים שאני מנסה לכתוב כמה מלות הקדשה לאח שכל כך אהבתי. ואוהב. כבר חלפו עברו להם 3 שבועות ועדיין ממאן אני להאמין כי אכן אתה אינך אתנו. ושלא נראה אותך שוב לעולם. יש רגעים שרוצה אני לחשוב. ולהימצא בתוך איזה חלום נורא שעתיד אני להקיץ ממנו לראות אותך לידי: עם אותם בדיחות וחיוכים, אותם נשיקות וחביבוקים. בחייך הקצרים השארת לי כמה תכונות חשובות אשר הנחו וליוו אותך לכל אורך הדרך. סדר ואחריות, התחשבות בזולת, ההתמדה והרצון להצליח, אהבת המולדת, יושר וצדק ובמיוחד, לדעת ולהעריך כל מה שהאנשים עושים למענך, ולכאורה נראים כדברים של מה בכך. אין זה סוד לגלות שממך שאבתי תמיד, עידוד ברגעי משבר ותמיד היית לי כעין מורה דרך או יותר מזה. מדריך לחיים. כל אותן שיחות ארוכות ורבות שנכנסו לתוך הלילה, ושמהן למדתי הרבה דברים חשובים. תמיד דמותך תהיה לנגד עיני, בלבי אתה חי וקיים, וכך זה ישאר עד עולם. מאחיק שאוהב אותך מאד עד עולם.

איל

איל גאון הצעיר!
 השנה האזלה הילאה
 עמך עזי שלם גבשתיך
 לאימ בעצמאיים, בקש את
 מ'גה פמאן סלימאז'ים אנה
 סוקה ומאולס, גשג אפג
 כשר האמה, איל האוגה איל אל

ליוסי היקר, בפעם האחרונה שראיתי אותך באת אלי במיוחד לעבודה להיפרד ממני. היה זה יום לפני שטסת לארה"ב. כרגיל שמח ומחייך חיוך רחב. הקשבת אלי כשניסיתי להדריך אותך, איך ומה לעשות שם. מי היה חושב שתחזור כל כך מהר ומיד לאחר מכן כבר לא תחזור בכלל. מדמה אני שאתה חי ונמצא באיזשהוא מקום ממשיך לשמוח כפי שתמיד נהגת. תמיד אזכור אותך שמח ומאושר. פשוט אינני מוכן להאמין שאתה איננו. היתה בך תמימות של נער אשר מחפש את דרכו. היה בך יושר פנימי שאיננו מוכן לקבל את עוונתי העולם. אך המזל לא האיר לך פנים להמשיך לחיות ולקיים את משאלותיך. צער רב נפל עלינו, על משפחתך וכל אלה שסבבו אותך. לא נשכח אותך לעולם.

אבי ורינה